

« надлъжи и да се грижѣтъ за него. Ти, който
 « отъ сичко туй нѣмашъ друго, освѣнъ злочестията,
 « гледай какво можешъ да направѣшь съеъ тая
 « злочестия. Тъмницата те разярява, защото туй
 « е едно нечюто отсѣждане: нѣка го приемемъ, че е
 « една болѣсть, една треска, единъ плевритъ, когото
 « ви провозда Богъ, и нѣка не говоримъ веке за него.
 « Кой човѣкъ, ако не е лудъ, нѣкоги се е разгнѣ-
 « вилъ на треската? Защото намѣсто единъ плевритъ,
 « Богъ е употрѣбилъ за да те удари, единъ шпио-
 « нинъ, който те е обадилъ, единъ сѣдникъ, който
 « те е отсѣдилъ, единъ вардачъ, който те държи робъ,
 « има ли мѣсто да се разядявами по много? Нѣ, на-
 « истина! Злочестията ти иде отъ хората: толкозъ
 « по злѣ за хората, отъ които ти иде тая злочестия;
 « нѣ, за тебе, то е като да иде отъ самитѣ нѣща.
 « На какво ищещъ, молихъ ти се, да употрѣбишь врѣ-
 « мето на робството? Да те е ядъ ли, да кълнешъ
 « Бога и хората ли, да минувашъ безпрѣстанно отъ
 « гнѣвътъ на отчаяньето ли? Туй е едно наказание,
 « което неприятелитѣ ти никакъ не сѣ турили у сен-
 « тенцията си; защо ищещъ да го помѣстишь у нея?